

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ WILLIAM DASHRE

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΕΝΟΤΑΦΙΟΥ

ΑΙ, τὸ ὁμολογῶ, πὼς ὅταν μὲ κάλεσε στὸν πύργο του—ἓνα ἀπαίσιο μεσαιωνικὸ κτίριο, στὴ μέση μιᾶς ἀγρίας τοποθεσίας, στὴ Σκωτία—ὁ λόρδος Σέργουδ, ἐδίωσσα νὰ πάω. Ὁ ἐξηγῆτῆρς αὐτὸς ἀριστοκράτης, εἶχε φῆμη ἰδιωτῆρου καὶ μανιακοῦ ἀνθρώπου, ζῶσε μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ φαινόταν νὰ πάτηε κυριολεκτικὰ ἀπὸ ἀνθρωποφοβία.

Ἦμιον ὁμοῦς γιατρός, κί' ὁ λόρδος ἀκριβῶς τὴν ἐπιστημονικὴ συνδρομὴ μου εἶχε ἐπικαλεσθῆ. Μπροστὰς λοιπὸν νὰ τὴν ἀρηθῶ μ' ἓνα ἀρρωστο, ὅπως αὐτὸς: "Ἄλλωστε ἡ σκέψις πὼς μέσα στον ἀπαίσιο πύργο του ζῶσε κί' ἡ ψυχὴ κί' ἡ ἀριστοκράτειρα γυναικί του λαίδη Τζαϊν Σέργουδ, νίκησε τοὺς τελευταίους διαταγμούς μου καὶ ἐξεκίνησα γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ.

Ἦταν νύχτα ὅταν ἔφθασα στὸν ἐρημικὸ πύργο. Ἡ βαρεία καὶ πελωρία ἐξώπορτα ἀνοίξε κί' ἓνα σιωπηλὸς γέρος θυρωρὸς μὲ ὠδήγησε σ' ἓνα ἰσόγειο σαλόνι. Σχεδὸν ἀμέσως φημί κί' ὁ λόρδος Σέργουδ ἀπὸ μιᾶ ἄλλῃ πόρτα καὶ στὴν ἐμφάνισι του κόντευσε νὰ ἐμφανισθῶ ἀπὸ φρίκη. Ψηλὸς καὶ σωματώδης, καθὼς ἦταν, εἶχε μιᾶ νεκρικὴ ὠχρότητα στὸ ἀξέριστο πρόσωπό του, καὶ τὰ μάτια του στριφογυρίζαν στὶς κόγχες τοῦ ἀστραφτερὰ κί' ἀνήσυχτα!

—Καλῶς ἦρθες, δόκτωρ! μού εἶπε θραχνὰ ὁ λόρδος, καὶ μουῖνεψε νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Μὲ ἓνα τετραγώνον ἠλεκτρικὸ φανάρι στὸ χερί προπορεύθηκε, ἀνεθίκαμε μαζί ἄρκετὰ χιλιοστά μὴ ἀπολαύσιμα ἐπιπέδων, ἀνεθίκαμε μαζί ἄρκετὰ χιλιοστά μὴ ἀπολαύσιμα ἐπιπέδων, ἀνεθίκαμε μαζί ἄρκετὰ χιλιοστά μὴ ἀπολαύσιμα ἐπιπέδων, ἀνεθίκαμε μαζί ἄρκετὰ χιλιοστά μὴ ἀπολαύσιμα ἐπιπέδων.

—Καληνύχτα τώρα! μού ξαναεἶπε ὁ λόρδος. Κοιμήσου κί' αὔριο μί' ἐξετάσεις... Νὰ ὁ κοιτῶνας σου!.. Τὸν εἰτοίμασα ἐπιτηδες γιὰ σένα.

Κί' ἐξαφανίστηκε, πρὶν προλάβω νὰ τοῦ πῶ λέξι. Ἐκνευρισμένος ἀπ' τὸ ταξεῖδι καὶ παρασπασμένος ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη ὑποδοχὴ τοῦ λόρδου, ἐνοιῶθα τὴν κοῦρασι καὶ τὸν ὕπνο νὰ μοῦ φεῦγουν. Ἐπίσης μὲ ἐρέθισε ἡ ἀπιδιακτικὴ μουῖλα καὶ ἡ κλεισούρα αὐτοῦ τοῦ δωματίου. Γι' αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ ἓ καρπες προσπάθειες νὰ κοιμηθῶ, σηκώθηκα κί' ἀνοίξα κατὰ τὸ μεσάνυχτα ἓνα ἀπ' τὰ κλειστὰ παράθυρα.

Μὰ παρεῦθε μισόκλεισα τίς γρύλλιες, ἀνατριχιασμένος! Τὸ μισὸ φεγγαρί, ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ τοῦ δριζόντιου, ὥσπερ καθαρὰ τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἀλλῆς τοῦ πύργου. Ἀπ' τοὺς σταυρούς, λοιπὸν, ἀπ' τὰ κενοτάφια καὶ ἀπ' τίς ταφόπετρες πού ἐγεωρίζε ἐδῶ κί' ἐκεῖ, φαινόταν πὼς ἦταν τὸ οικογενειακὸ νεκροταφεῖο τῶν λόρδων μαρκησίων Σέργουδ. Καὶ καταμείση, σ' ἃ' αὐτὰ, μπρὸς σ' ἓνα κενοτάφιο μὲ ἀνοιχτὴ τὴν σιδερένια πόρτα του, εἶδα τὸν ἀλλόκοτο λόρδο νὰ στέκε ἔξωλλος ἀπὸ μανία, κρατῶντας τὸ κλεφτοφανάρι του στὸ ἓνα χερί καὶ σφίγγοντας τὸ μπασιτοῦνι του στὸ ἄλλο!

Ἦσας ὁμοῦς νάκουσε τὸν κρότο τῆς γρῦλλας τοῦ παραθύρου μου, γιατί τὸν εἶδα παρεῦθε νὰ σβῶνι τὸ φανάρι καὶ νὰ ἐξαφανίζεται τρεχάτος στὸ θάθος τῆς δεινρόφυτης αὐλῆς!

Τὸ πρωί, ὠχρὸς κί' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀϋπνία κί' ἀπ' τὰ ἀνεξηγήτα αὐτὰ γεγονότα τῆς νύχτας, μάταια ἀναζητοῦν τὸν λόρδο. Δὲν μποροῦσα ἐπίσης νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπουσία τῆς λαίδης Σέργουδ, τὴν ἀπουσία καθῆ ὑπηρετοῦ ἡ καμπαριέρας, καὶ τὸ μόνον δι-ψῶλετα ἐκεῖ μέσα ἦταν ὁ θουβὸς καὶ κατουρισμένος θυρωρὸς πού μοῦχε ἀνοίξει, ὅταν ἔφθασα στὸν πύργο.

Περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ κί' ἐλπίζοντας νὰ δῶ στὸ τραπέζι τὸν παράδοξο λόρδο, κατέθηκα στὴν ἀϋλὴ γιὰ νὰ περπατήσω λίγο. Τὰ θήματα μου, κάποιο ἀρίστο προαίθσιο, τάσπρωγε πρὸς τὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο νεκροταφεῖο, κί' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ διατακτικὰ «ἤγγαινε κί' ἔλα» θρῆθηκα μπροστὰ στὸ μυστηριώδες κενοτάφιο.

Δὲν προλάβω ὁμοῦς ν' ἀναρωτηθῶ καλὰ-καλὰ, γιὰ ποῖο λόγο ἔβλεπα τώρα κλειστὴ τὴν σιδερένια πόρτα του, ὅταν ἓνα ἐξω-φρικό καὶ δυνατὸ χτύπημα μπασιτοῦνι μὲ ἐξέπλωσε στὸ χῶμα ζαλιαμένον. Ἐπάνω μου τότε εἶδα νὰ ἀκούθῃ ἡ γέρικη καὶ νεκρικὴ μορφή τοῦ λόρδου καὶ τὰ λευκὰ ἀπὸ ἀφροῦς μανίας χεῖλη του, μού ψιθύρισε νὰ σαρκασμοῦ:

—Δόκτωρ, τίς ἀδίκαιτες ἐφρεῖνες μου μονάχα στοὺς ζωντανούς νὰ τίς περιωρίσει... Ὅσο γιὰ τοὺς πεθαμένους, ἄστους νὰ κοιμούνται τὸν καταραμένο ἦπυρ τους!..

Τὰ λόγια τοῦ αὐτὰ, λόγια σατανικὰ κί' ἀνεξηγήτα ἀκούη, μούφεραν φρίκη ἀπερίγραπτη. Νικῶντας ὠστόσο τὸ μούδιασμα τοῦ κορμιοῦ μου, τινάχτηκα ὄρθος. Ἄλλα πρὶν σταθῶ καλὰ-καλὰ στὰ πόδια μου, ὁ λόρδος κλονίστηκε κί' ἔπεσε στὴν ἀ-γκυκαλὰ μου λιπόθυμος, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἀκρὴ τοῦ κήπου ἀκούσα τὸν θυρωρὸ νὰ τρέχη καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ λαχτάρα:

—Κρατήστε τον, δόκτωρ!.. Τὸν ἔπασε ξανά ἡ μανιακὴ του κρισις!

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ θυρωροῦ ἐξέπλωσα τὸ λόρδο στὴν παχειὰ χλόη, μακριὰ ἀπ' τοὺς σταυρούς κί' ἀπ' τίς ταφόπετρες, καὶ τοῦ ἐξεκούμωσα τὸ σφιχτὸ κολλάρο. Ὁ λόρδος Σέργουδ ὁμοῦς, ἀσπρὸς ὡς φάντασμα παιὶ καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀπαίσια ἀναποδογυρισμένα στὶς θαυόλιες τοὺς κόγχες, ἀντιτάθηκα στὶς ἱατρικὲς βοήθειες μου, ψιθύριζοντας μὲ κόπο:

—Περίττα ὄλα, δόκτωρ... Πειθαῖν!.. Ἄφησε μὲ νὰ προλάβω τοῦλάχιστον νὰ σοῦ κἀμῶ μιᾶ ἐκμωστήρευσι πού σκόπευα νὰ σοῦ τὴν γράσω ἀπὸ... Ὅ, αὐτοκότονόσου ἔπειτα, πρὶν προλάβῃς νὰ τὴν διαβάσῃ. Μὰ εὐτυχῶς ὁ θάνατος ἔρχεται μόνος του, τώρα... Πρόκειται, ξέρεις, γιὰ τὴ λαίδη Σέργουδ, καί... καὶ γιὰ τὸν...ἐραστὴ τῆς!

Φαρμακερὸς ἀφόρς συνώδεψε τὸ λαχάνισμά του καὶ τὴν κραυγὴ τῆς ἀνεκφραστῆς λύθσας του, ἐνῶ ἐγὼ δαγκώθηκα ὀδυνηρὰ ἀπὸ ἓνα ἀπαίσιο προαίθσιο... Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἔβλεπα τὴν λαίδη, μήπως ὁ λόρδος Σέργουδ τὴν...;

—Ἦταν ἀτιμη, δόκτωρ! δέκοφε τίς πένθιμες σκέψεις μου ἡ πρὸ πένθιμη φωνὴ τοῦ λόρδου. Ἦταν ἡ προσιχτὴ προσωποποι-μῆμῃ. Ἄ, ναι, ναι, τυράννησε σκληρὰ τὴν τιμία κί' ἀύποπτη ψυχὴ μου... Ἐ-έρεις, δόκτωρ, τί ἦταν ἡ γυναικί μου; Γκαρσόνι οὐ μιᾶ μύτρα τοῦ Λονδίνου! Ἡ καλλὴν τῆς ὁμοῦς μὲ γοῖτσου, κί' ἡ ἱποκριτικὲς ἀντιστάσεις τῆς στὶς πρὸ γεν-ναιοῦδορες προτάσεις μου μὲ πλάνεψαν...

Ἦταν ὁ σατανᾶς ὁ ἴδιος στὴν ψυχὴ τῆς τὴν προδότης, κί' ἐγὼ νομιζόντας τὴν ἄ-δολη καὶ ἀσπιλη, τῆς χάρισα τοῦς τί-τλους μου καὶ τ' ὄνομά μου...

Τρία χρόνια φανερῆς εὐτυχίας, μὰ κρυφῆς λάσπης κί' ἀτιμίας, τὰ ἔζησα ἀ-νύποπτος κοντὰ τῆς... Μὰ πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες, ἀντίκρουσα ξαφνικὰ τὴν τρομερῆ ἔ-κπαισι τοῦ θυρωροῦ, μέσα στὸν ὅποιο ἦ-μιον βυθισμένος τρία χρόνια, δίχως νὰ τὸ ὑπομείζωμαι. Ἐἓνα πρωί, δηλαδή, μπαίνοντας ἀπροσδόκητα στὸ δωμάτιο τῆς λαίδης, τὴν θρῆκα στὴν ἀγκυκαλὰ ἐνὸς ἄ-πὸ τοὺς ὑπηρετές μου! Κί' ἀκριβῶς ἐκέ-λυσε, τοῦ ὁποιοῦ ἡ ἴδια μου σύσταση τὴν πρόσληψι!

...Τὸ πιστόλι μου ἄφουσε παρεῦθε στὸν τόπο τὴν ἀγρεία... Ὁ ἄλλος σὺρθηκε στὰ γόνατά μου, καὶ μὲ τὴν ἀναδρία τῶν ἄ-τίμων, μού ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸ: Ἦταν κί' αὐτὸς γκαρσόνι στὴν ἴδια ὑπὸν τοῦ Λονδίνου. Ἀγαπιόντουσαν τρελλὰ, ἡ γυ-ναίκα μου κί' αὐτὸς, κί' ἐξακολούθησαν κρυφὰ τίς ἄνομες σχέσεις τῶν κατόπιν, μέσα στὸ ἴδιο μου τὸ σπίτι!

...Τυφλωμένος ἀπ' τὴ μανία, ἔσπειρα τὴ θυρωμερῆ ψυχὴ τοῦ ἀθλιού αὐτοῦ νὰ συναντήσῃ στὴν κλοαίσι τὴν ψυχὴ τῆς γυναικίς μου... Τὰ δύο παλιόκορμά τους τῆχος ἄσφα-ρα καὶ κλειδωμένα μέσα στὸ κενοτάφιο ἐκείνο... Ἡ σάρκες τῶν τώρα εἶνε ἄσπιες ὅπως ἦσαν κί' ἡ ψυχὴς τῶν... Τὰ κόκκα-λά τους ἀσπρίζουν πού καὶ πού, κί' ὅσες φορὲς θυμοῦμαι τὴν ἀτιμία τους καὶ μὲ πίνει ἡ μανία, κατεβαῖνω κάτω στὴ σασί-λα αὐτὴ καὶ φτύνω μὲ ἀήδεια τὰ οἰκτρὰ λείψανά τους... Καί... καί...

Ἦνα κῦμα αἵματος βγήκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ τραγικοῦ λόρδου. Ἦνας σπασμὸς, τὸν κόνισε, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω, καὶ τὰ μάτια του σπηλώθηκαν ἀκίνητα παιὶ, θολὰ, καὶ δίχως ἔκ-φρασι τὸ κενό: Ἦταν νεκρὸς!..

...Τυφλωμένος ἀπ' τὴ μανία, ἔσπειρα τὴ θυρωμερῆ ψυχὴ τοῦ ἀθλιού αὐτοῦ νὰ συναντήσῃ στὴν κλοαίσι τὴν ψυχὴ τῆς γυναικίς μου... Τὰ δύο παλιόκορμά τους τῆχος ἄσφα-ρα καὶ κλειδωμένα μέσα στὸ κενοτάφιο ἐκείνο... Ἡ σάρκες τῶν τώρα εἶνε ἄσπιες ὅπως ἦσαν κί' ἡ ψυχὴς τῶν... Τὰ κόκκα-λά τους ἀσπρίζουν πού καὶ πού, κί' ὅσες φορὲς θυμοῦμαι τὴν ἀτιμία τους καὶ μὲ πίνει ἡ μανία, κατεβαῖνω κάτω στὴ σασί-λα αὐτὴ καὶ φτύνω μὲ ἀήδεια τὰ οἰκτρὰ λείψανά τους... Καί... καί...

Ἦνα κῦμα αἵματος βγήκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ τραγικοῦ λόρδου. Ἦνας σπασμὸς, τὸν κόνισε, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω, καὶ τὰ μάτια του σπηλώθηκαν ἀκίνητα παιὶ, θολὰ, καὶ δίχως ἔκ-φρασι τὸ κενό: Ἦταν νεκρὸς!..

Ἦνα κῦμα αἵματος βγήκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ τραγικοῦ λόρδου. Ἦνας σπασμὸς, τὸν κόνισε, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω, καὶ τὰ μάτια του σπηλώθηκαν ἀκίνητα παιὶ, θολὰ, καὶ δίχως ἔκ-φρασι τὸ κενό: Ἦταν νεκρὸς!..

Ἦνα κῦμα αἵματος βγήκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ τραγικοῦ λόρδου. Ἦνας σπασμὸς, τὸν κόνισε, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω, καὶ τὰ μάτια του σπηλώθηκαν ἀκίνητα παιὶ, θολὰ, καὶ δίχως ἔκ-φρασι τὸ κενό: Ἦταν νεκρὸς!..

Μπρὸς σ' ἓνα κενοτάφιο, εἶδε τὸν ἀλλόκοτο λόρδο...